

съ сребърна коса. Подире му дотърча малко мургаво девойче съ голѣма панделка на главата. То викна отдалечъ :

— Татко, да не пиешъ студена вода!

— Защо, — попита бащата.

— Защото си уморенъ бе, татко.

Бащата седна на тревата да си почине, а девойчето надникна презъ плета къмъ пчелина.

— Хей, колко много кошери! Татко, ще ми купишъ ли медъ?

— Ще ти купя, но ти нищо не ми подарявашъ.

— Какво да ти подаря? — замисли се девойчето и залута очи наоколо. Щомъ съзрѣ синьото цвѣте надъ камъка, ахна, наведе се и го откъсна. Следъ туй се затече и бодна цвѣтето въ петелката на бѣлото палто, до сърдцето на баща си.

— Хубаво ли е, татко?

— Чудно хубаво.

Сърдцето на човѣка съ бѣлитѣ дрехи полека тупаше.

— Кое си ти, гдето чукашъ вжтре? — попита цвѣтето.

— Азъ съмъ сърдцето на този човѣкъ съ очилата.

— Какъвъ е този човѣкъ?

— Този човѣкъ е много уморенъ. Той денемъ и нощемъ пише книги за децата. Разправя имъ чудни истории. Неговиятъ портретъ е окаченъ въ училищнитѣ стаи. Да видишъ колко обича малкитѣ деца!

— Ами малкитѣ цвѣтчета обича ли? — попита цвѣтето.

— Съ цѣлата си душа.

— Какво ще прави съ мене?

— Ще те натопа довечера въ една чашка съ вода и, докато пише, все тебе ще гледа.

— Господи, азъ съмъ най-честитото цвѣте на земята! — промълви цвѣтето.

Въ туй време човѣкътъ съ очилата стана и се обърна къмъ пчелина. Цвѣтето погледна къмъ плета и що да види. Магарето, което се закани да изяде тиквата, дърпаше тиквеното вжже и го свличаше къмъ земята. Пжпчивата тиква тупна доле, удари се върху камъка и се пукна. Магарето я загриза.

— Полиция! Този разбойникъ! — викна отчаяно омаломощениятъ тиквенъ милинь — изяде дъщеря ми. Тя бѣше най-хубавата тиква на свѣта.

— Най-хубавата тиква ще нахрани най-умната глава! — философски проговори магарето и продължи да гризе тиквата.

Човѣкътъ съ синьото цвѣте бавно трѣгна по пжтеката къмъ кжщи. Мургавото девойче го хвана за ржката и закричи редомъ съ него.

А. Каралийчевъ.